

Boppin' Around

the Legends

Dit is de vierde (en eerste digitale) aflevering van de Top 25 meest bijzondere sterfgevallen van originele Amerikaanse rock 'n' roll sterren. De eerste drie delen kun je lezen in de Boppin' Around uitgaven 72, 73 en 74. Dit keer is het de beurt aan nummer. 14 t/m nummer. 11. In deze sub-top staan grote namen waarvan de platen bij elke rasechte rock 'n' roll fan in de kast horen te staan... Ik wens je veel leesplezier!

THE LEGENDS... OR NOT?

DE 25 MEEST BIJZONDERE STERFGEVALLEN IN DE R&R GESCHIEDENIS

#14 DEL SHANNON (55 jaar)

Popartiest, bekend van zijn hit Runaway

Geboren op 30 december 1934, gestorven op 8 februari 1990 (zelfmoord)

Toen Buddy Holly vlak voor zijn dood de overstap van rock 'n' roll naar pop maakte, volgden andere artiesten hem, aangetrokken door zijn succes. Artiesten zoals Roy Orbison en Conway Twitty hadden beiden net als Buddy hun wortels nog in de rockabillymuziek. Andere artiesten zoals Bobby Fuller, bekend van I Fought The Law, Bruce Channel, bekend van Hey Baby!, en Del Shannon hadden in de jaren '50 nog nauwelijks of geen succes maar dat zou veranderen toen ze ook deze popmuziek gingen maken. Del Shannon zou na Roy Orbison de bekendste artiest worden in deze stijl.

Del's echte naam is Charles Weedon, Westover. Hij was geboren in Grand Rapids, Michigan maar groeide op in klein stadje genaamd Copperville niet ver van zijn geboorteplaats. Op zijn 14e leerde hij (voornamelijk zichzelf) gitaar spelen. Maar echte ambities om artiest te

worden had hij nog niet. In 1956 toen Elvis Presley en de rock 'n' roll op zijn hoogtepunt waren moest Charles, die ruim een jaar ouder was dan Elvis, het leger in en werd in Studgart in Duitsland geplaatst. Toen hij in 1958 zijn dienstplicht had volbracht moest Elvis naar Duitsland en begon de rock 'n' roll te veranderen. Charles ging met zijn vrouw Shirley in Battle Creek wonen en werkte als timmerman en verkoper. Hij werkte ook wat serieuzer aan zijn muzikale talenten, speelde in een rockabillybandje en nam rond die tijd ook zijn artiestennaam aan. Een idool van hem was de worstelaar Mark Shannon en zijn favoriete auto was de "Deville" Coupe Cadillac.

Al mengende werd dit Del Shannon. In 1960 werd Del Shannon ontdekt door de D.J. Ollie McLaughlin. Deze stelde hem voor aan Irving Micahnik en Harry Balk die hem op hun beurt een contract bezorgde bij Big Top records. Niet lang daarna werd

een zelfgeschreven nummer, Runaway, zijn eerste en grootste hit. In maart '61 stond het vier weken lang op de eerste plaats van de popcharts

en een maand later haalde het ook de eerste plaats in Groot-Britannië voor maar liefst 22 weken! Ook haalde het ter gelijktijd #3 op de R&B-charts, wat later zou blijken zijn enige hitnotering in deze lijst. Het succes van Runaway lag behalve in Del's goede zangstem ook in de synthesizersolo die voor die tijd uniek was en door deze hit was de popster Del Shannon een fijt. Maar Del bleek geen 'one hit wonder' te

wezen zoals sommige andere blanke nieuwkomers uit die tijd dat wel waren. Er kwamen datzelfde jaar meer hits zoals Hats Off To Larry (#5 pop in juni) en So Long Baby (#28 pop in oktober). Het jaar daarop was

Del Shannon met GIBSON

in juni '63 al kwam het niet hoger dan #77 pop. Een half jaar later in januari '64 werden de Beatles pas ontdekt in Amerika. Toch was Del ontevreden bij zijn platenlabel vanwege meningsverschillen omtrent

#3 in Engeland). Het jaar daarop zou hij voorlopig zijn laatste top 40 hit in Amerika scoren met Stranger In Town (#30 pop en # 40 in Engeland), maar hierna glipte het succes toch uit Del's handen en de Beatles en andere Britse bands die hen volgden namen de popcharts over.

Hierna kwam een lange tijd van mislukte 'comebacks', drank, drugs, depressies en maar weinig succes. Del besloot om meer als producer te gaan werken voor andere artiesten. Zo produceerde hij voor de groep

minder succesvol en alleen Hey! Little Girl haalde de top 40. Maar Del was nog steeds een ster en in januari '63 scoorde hij wederom een grote hit met Little Town Flirt (#12 pop en # 4 in G.B.). Dat bracht hem op tournee in Engeland waar hij de opkomende Beatles ontmoette tijdens een gezamenlijke optreden op 9 mei '63 in de Royal Albert Hall in Londen. Del was onder de indruk van één van hun nummers: From Me To You. Toen hij terug in Amerika was coverde hij het en was daarmee de eerste Amerikaan die een Beatle-nummer coverde. Bovendien werd dankzij Del Shannon From Me To You het eerste Lennon/ McCartney nummer dat in Amerika de charts haalde,

Del Shannon en Tom Petty

zijn rechten. Zodoende stapte hij over naar Amy Records. In december '64 scoorde Del zijn laatste top 10 hit met Keep Searchin' (#9 pop en

Smith de hit Baby It's You (#5 pop in oktober '69) en voor Brian Hyland de hit Gypsy Woman (#3 pop in oktober '70). In januari '82 scoorde Del

zelf weer met de cover van Phil Phillips, Sea Of Love en haalde zomaar de #33 in de popcharts. Dit nadat hij bijna 17 jaar geen top 40 hit meer had gehaald. De artiest Tom Petty, die groot fan was van Del, was de producer van Del Shannons album Drop Down And Get Me waar de hit Sea Of Love op stond. (Drie jaar later werd Sea Of Love ook een succesje voor The Honeydrippers in Europa. Brian Setzer en Jeff Beck speelde er gitaar op). Het Succes voor Del leek hem goed te doen want in 1986 was Del van de drank af en verloor daarvoor een hoop overgewicht, Runway kwam weer in de charts (al was dat bescheiden) dankzij een TV-serie genaamd Crime Story. Bovendien scoorde Del een #10 hit op de C&W charts met Cheap Love.

Intussen had een tijdgenoot van hem Roy Orbison een geslaagde comeback gemaakt doordat hij deel uitmaakte van

The Traveling Wilbury's. Deze groep bestond uit vijf grote namen uit de jaren '60 bij elkaar: Bob Dylan, Tom Petty, George Harrison van de Beatles, Jeff Lynne van de Electric Light Orchestra en Roy Orbison. Dat was wel leuk voor Roy maar het was ook van korte duur want op 6 december '88 besweek Roy's hart. De overige leden dachten er even over om de plaats van Roy door Del te laten invullen, maar jammer genoeg voor Del werd er toch besloten om met zijn vieren verder te gaan. Achteraf gezien erg jammer want dit had misschien het leven van Del kunnen redden. Want nog geen twee jaar later werd de depressie teveel voor Del en thuis in Santa Clarita in Californië schoot hij zich met een 22 kaliber geweer door het hoofd. Dit ondanks het feit dat hij met Jeff Lynne aan een nieuw album, Rock On, bezig was dat na zijn dood uit zou komen.

Del scoort niet heel hoog in deze lijst omdat hij op een paar maanden na de oudste artiest is in deze lijst. (Bill Haley is de oudste in deze Top 25) Maar tergelijktijd was Del Shannon een zeer onderschat, groot artiest die het talent had om zeer gevoelig te zingen en ook uitstekende nummers kon schrijven. En ondanks dat hij maar liefst 9 top 40 pophits had was hij toch niet op waarde ingeschat. Hierdoor heeft hij een nummer 14 in deze lijst verdient.

13 CHUCK WILLIS (30 jaar)
R&B artiest, bekend van de hit C.C. Rider
Geboren op 31 januari 1928, gestorven op 10 april 1958 (buikvliesontsteking)

Chuck Willis, wiens echte naam Harold Willis, werd in Atlanta, Georgia geboren. In januari 1951 had hij zijn eerste contract bij Columbia records en in oktober '52 scoorde hij voor het eerst

met My Story (#2 R&B). Hierna kreeg hij de bijnaam "King of Stroll". Hij droeg tevens de bijnaam "The Sheik Of The Blues" omdat hij tijdens zijn optredens een tulband droeg. Chuck schreef niet alleen voor zichzelf maar ook voor anderen zoals Oh What A Dream, een #1 R&B hit voor Ruth Brown uit 1954, en Close Your Eyes, #5 R&B hit voor The Five Keys uit 1955. Later dat jaar schreef hij Oh What A Dream voor

Ruth Brown, maar het grote succes kwam pas in 1957 bij Atlantic records. Daar haalde hij zijn eerste #12 popcharthit met het nummer C.C. Rider dat ook de eerste plaats in de R&B-lijst had gehaald. Doordat Chuck Willis het iets had veranderd schreef hij ook zijn eigen naam erachter zodat hij de auteursrechten zou krijgen. Maar het nummer was een oud traditioneel bluesnummer voor het eerst opgenomen door Ma Rainey die er een #14 pophit ermee scoorde in 1925, drie jaar voordat Chuck Willis was geboren! De titel was toen See See Rider Blues. (Het werd later ook vaak als See See Rider geschreven.)

Vandaag de dag kennen we het allemaal in de jaren '70 uitvoering van Elvis dat nog niet zo lang geleden in een frisdrankreclame werd gebruikt. Maar niet alleen Elvis had het gecoverd, ook Lavern Baker die er in december '62 (#9 R&B) en in januari '63 (#34 pop) mee haalde, en tevens

The Animals die er in oktober '66 een #10 pophit mee scoorde. Andere covers waren van Jerry Lee Lewis, Bill Haley en nog veel meer artiesten.

1958 zou voor Chuck Willis carrière een nog beter jaar worden. De hit Betty And Dupree haalde in februari #15 R&B en in maart #33 op de popcharts en er zouden nog meer hits volgen. Maar helaas ging het met Chuck Willis gezondheid zeer slecht. Terwijl hij op 14 februari '58 zijn laatste sessie had opgenomen waar de single What I Am Living For/ Hang Up My Rock 'n' Roll Shoes uit voort kwam, moest hij op 10 april met spoed naar een ziekenhuis in Atlanta voor een acute buikvliesontsteking. Chuck Willis zou de operatie niet overleven en slechts twee weken na zijn dood kwam de single in de charts. Met What I Am Living For zou Chuck in mei zijn grootste succes boeken: het werd zijn tweede #1 R&B-hit en behaalde ook nog eens #9 in de pophitlijsten. De

hit zou later door vele grote artiesten gecoverd worden, zoals Ray Charles, Conway Twitty, Johnny Preston, Percy Sledge en Jack Scott. De B-kant Hang Up My Rock 'n' Roll Shoes deed het ook niet slecht en haalde te gelijktijd #9 R&B en #24 pop. Dit nummer werd door Jerry Lee Lewis gecoverd.

Helaas had Chuck van dit alles dus geen profijt omdat het na zijn dood gebeurde. Er werden meer nummers van hem tijdens en na zijn leven gecoverd, zoals de gevoelige ballade It's Too Late, waar Chuck zelf in juli '56 #3 op de R&B-charts had gescoord. Deze hit werd gecoverd door Buddy Holly, Roy Orbison, en Charlie Rich. (De #1 pophit van Carol King, It's Too Late uit 1971 is een ander nummer). De song From The Bottom Of My Heart werd door The Five Keys en The Diamonds gecoverd. (De Britse band Moody Blues heeft ook een nummer met deze titel maar ook hier gaat het om een andere song). Tenslotte, I Feel So Bad werd door Elvis Presley gecoverd. Chuck Willis nam ook rock 'n' roll-juweeltjes op die helaas geen hits werden, zoals Keep A Knockin' (niet dat nummer van Louis Jordan of Little Richard), Kansas City Women,

Sugar Sugar en één van de weinige zwarte rockabillynummers My Baby. (Niet hetzelfde nummer als My Babe, een blueshit voor Little Walter.) Ook noemenswaardig is dat Chuck Willis bijna alles zelf schreef maar jammer genoeg net niet zijn twee grootste hits C.C. Rider en What I Am Living

For. Chuck had in totaal vier pop top 40 hits en 14 R&B-hits die allen de top 20 haalde.

Omdat Chuck Willis zo plotseling tijdens zijn hoogtepunt van zijn carrière kwam te overlijden en zoveel nummers na liet die andere rock 'n' roll artiesten inspireerden, kan het niet anders dat Chuck een verdiende nummer 13 in deze lijst toebedeeld krijgt.

#12 FRANKIE LYMON (25 jaar)
R&B artiest, bekend van zijn hit Why Do Fools Fall In Love
Geboren op 30 september 1942, gestorven op 28 februari 1968 (drugs)

Frankie's vader was een vrachtwagen chauffeur en zong in de vocalgroep The Harlemaires, voornamelijk gospel. Dus Frankie en zijn twee oudere broers Louis en Howie groeiden daar ook mee op en zongen in de groep The Harlemaires Juniors. Intussen hadden een paar andere zwarte jongeren uit Harlem, Jimmy Merchant en Sherman Garnes The Earth Angles opgericht (ook een vocalgroep). Deze naam hadden ze gekozen vanwege de grote hit van The Pinguins, Earth Angel. Nadat deze band uit elkaar viel vormden ze een nieuwe band The Premiers samen met Joe Negroni en Sherman Garnes. Er was nog een plekje als tenor zanger vrij en de 12-jarige Frankie Lymon wilde maar al te graag bij de band en werd ook aangenomen. Nog geen jaar later deden ze auditie bij George Goldner, directeur van Gee Records. Met Herman Santiago als leadzanger zongen ze Why Do Birds Sing So Gay? George wist dat de DJ's dit nooit zouden draaien en het dus nooit een hit zou kunnen worden. Maar hij merkte wel het talent van het jongste bandlid op en deed een voorstel: Het nummer werd veranderd in het beschaafde Why Do Fools Fall In Love? Frankie Lymon zou de leadzanger

worden en de bandnaam zou veranderen in Frankie Lymon & The Teenagers. Omdat de jongens nog nauwelijks succes hadden gehad moest ook Herman akkoord gaan. Dit ging hij, al was het met tegenzin. Het werd de grootste sprong in hun carrière. Why Do Fools bereikte op 18 februari 1956 de #6 op de popcharts, maar haalde ook de eerste plaats op de R&B-charts en werd de eerste zwarte doo-wop #1 hit in Groot-Britannië. Het grote succes op de popcharts was niet tegen te houden ondanks dat blanke artiesten deze hit coverden en ook in diezelfde chart scoorden. Zo haalde Gale Storm #9, The Diamonds #12 en Gloria Mann #59. Maar niemand evenaarde het succes van the Teenagers, en met name Frankie Lymon in. Het succes was niet eenmalig want in mei '56 scoorde Frankie & The Teenages hun volgende hit, I Want You To Be My Girl (#13 pop, #3 R&B).

Frankie was met zijn 13e jaar het jongste popidool uit de jaren '50 en de enige zwarte tiener die succesvol was op de grote popcharts. In 1956 ging Frankie op tournee door Canada.

Daar ontmoette hij Paul Anka die het nummer Diana had geschreven. Paul wilde het aan The Platters, The Diamonds en ook aan Frankie verkopen maar gelukkig voor hem wilde niemand het opnemen. Want een jaar later nam hij het zelf op en in juli en augustus '57 scoorde hij er een monsterhit mee met een #1 zowel op de pop-, R&B- als in de Britse charts. De 15-jarige Paul Anka was na Frankie Lymon het tweede jongste popidool. De 12-jarige Brenda Lee (Little Miss Dynamite) was datzelfde jaar wel een ster in de C&W-charts maar haalde net niet de pop top 40. (Dit gebeurde pas in 1960.) En zoals de C&W-charts met Brenda Lee hun tieneridool hadden, hadden de R&B-charts Esther Phillips. Little Esther was de jongste artieste

die een #1 hit had in de R&B-charts. Maar ook zij scoorde pas veel later op de popcharts.

Het ging zeer goed met Frankie & the Teenagers en ze toerde dat jaar door Australië, Engeland en Frankrijk. Ze waren ook geboekt op The Biggest Stars of '56, een tour van enkele maanden samen met Bill Haley, Lavern Baker, Joe Turner, Bo Diddley en meer artiesten.

Op 22 februari '57 waren Frankie & The Teenagers de hoofdact op de eerste grote show van Allan Freed in het Paramount Theater in New York. Andere artiesten waren Ruth Brown, Buddy Knox, Jimmy Bowen, The Clef-tones, The Cadillacs, Nappie Brown en The Platters. In 1957 kwam de film Rock Rock Rock uit met DJ Alan Freed, Chuck Berry, Lavern Baker, Johnny Burnette, The Moonglows, The Flamingos en Frankie Lymon & The Teenagers. In deze film kunnen we zien dat vooral Frankie niet alleen een goede zanger, maar ook een geweldige entertainer was. Met zijn jonge en schattige snuitje zingt hij vol overgave Baby, Baby en I'm Not A Juvenile Delinquent. (beide geen hits in de V.S., zelfs niet in de R&B-charts maar wel in Engeland!) In de solo danst hij zo soepel en goed dat het haast niet anders kan dat Jackie Wilson hiernaar heeft gekeken...

Alan Freed was zeer onder de indruk van Frankie en op 19 juli '57 kwam Frankie op Alan Freed's Big Beat ABC TV Show. Het was gebruikelijk dat er daar diverse artiesten optraden voor een tienerpubliek. En op het einde zouden de tieners van hun stoelen af komen en met z'n allen gaan dansen op de bigband muziek. Frankie, die al in Australië en Europa voor voornamelijk blank publiek had opgetreden, ging in zijn onschuld met een blank meisje dansen. Dit werd ook op TV uitgezonden en talloze klaagbrieven uit het zuiden van de V.S. was het resultaat. Alan Freed werd onder druk gezet en kon kiezen: of voortaan alleen maar blanke artiesten boeken of hij moest ermee stoppen. Alan die slechts vier uitzendingen had gedaan koos voor het laatste en vijf dagen later kwam Dick Clark's American Bandstand op TV. Dit was een enorm verlies voor Alan Freed en voor de rock 'n' roll!

De muziekgeschiedenisboeken schrijven dat de rock 'n' roll ten on-

der is gegaan omdat Bill Haley te oud werd, Chuck Berry het gevang in moest, Jerry Lee Lewis geboycot werd, Little Richard terug naar de kerk ging, Elvis Presley in het leger moest, en Buddy Holly en Eddie Cochran verongelukten. Maar het feit dat Alan Freed moest stoppen met zijn landelijke TV-show is net zo'n belangrijke factor geweest en misschien nog wel belangrijker! TV-shows leverden hits op terwijl rock 'n' roll films dit zelden deden. Vaak omdat deze uitkwamen nadat een nummer al op zijn hoogtepunt was geweest. Er bleef voor Alan niets anders over dan concerten en tours regelen, radioshows maken, een lokale TV show in New York verzorgen, en rock 'n' roll films maken en dat deed Alan dan ook. Kort na deze betreurenswaardige gebeurtenis kwam de film Mr. Rock 'n' Roll uit met een rol voor Alan Freed zelf. De artiesten in deze film waren Chuck Berry, Little Richard, Lavern Baker en toch ook weer Frankie Lymon. Hieruit blijkt dat Alan Freed, Frankie niets verweet wat er gebeurde in zijn TV-show. De nummers die Frankie vertolkte, Fortunate Fellow en Love Put Me Out My Head, deden niets in de charts maar op 26 augustus '57 haalde Frankie (zonder The Teenagers maar met The Ray Charles Singers) de #20 pop met Goody, Goody. (Ook dit nummer deed niets op de R&B charts.)

In 1958 werd Frankie 15 jaar oud en het schattige kindergezichtje was veranderd in een heuse tiener. Ook zijn hoge sopraanstem veranderde en hoewel hij nog steeds geweldig kon zingen, misschien nog wel beter dan daarvoor, lukte het niet om nog eens een hit te scoren. Hoewel andere artiesten op hun 15e nog aan hun carrière moesten beginnen was Frankie nog voordat hij het echt door had al over zijn hoogtepunt heen. Daarbij had hem de breuk met The Teenagers waarschijnlijk ook geen goed gedaan. Toen Frankie het besefte kon hij het niet echt verwerken en begon heroïne te gebruiken. George Golder was samen met Frankie opzoek naar een volgende hit en

Frankie nam in 1958 andermans hits op, zoals Paul Anka's Diana (nu wel dus), Jailhouse Rock, Wake Up Little Suzie, Short Fat Fannie, Searchin' en het door de gebroeders Burnette geschreven en door Ricky Nelson in de charts gezongen Waitin' In School. Hoewel de meningen hierover verdeeld zijn vind ik dit laatste nummer een geweldige versie van Frankie. Bovendien best bijzonder want hiermee behoort Frankie tot de weinige zwarte zangers die een rockabilly-nummer heeft opgenomen terwijl het ook nog steeds als een rockabillynummer klinkt! Echter, het succes kwam maar niet en pas in juni '60 lukte het Frankie om met Thurston Harris' hit Little Bitty Pretty One #58 pop te bereiken. Dit zou zijn laatste chartnotering zijn want de heroïne begon nu echt zijn tol te eisen...

In 1961 werd Frankie in een afkickcentrum in Manhattan opgenomen en bleef voor een paar jaar van de drugs af. Maar ondanks dat de High-school-artiesten het goed deden op de charts hadden 'de makers' van deze artiesten geen belangstelling in een (ex-)junk. Hierdoor bleef het succes weg. In 1964 ging Frankie voor twee jaar het leger in en raakte weer aan de drugs. Toen George Golder halvevege de jaren '60 de rechten van Why Do Fools Fall In Love verkocht ging hij zelf van de opbrengst op paarden gokken, terwijl Frankie van zijn deel drugs kocht. Op 21 juni 1966 werd hij gearresteerd wegens

heroïnegebruik en twee jaar later werd hij dood gevonden in zijn oma's huis. Een overdoses had hem de das omgedaan. Frankie was het slachtoffer geworden aan een te snelle carrière op een te jonge leeftijd zonder goede begeleiding. Ook in zijn privéleven ging niet alles volgens het boekje. Hij was drie keer getrouwd geweest maar vergat tussendoor te scheiden!

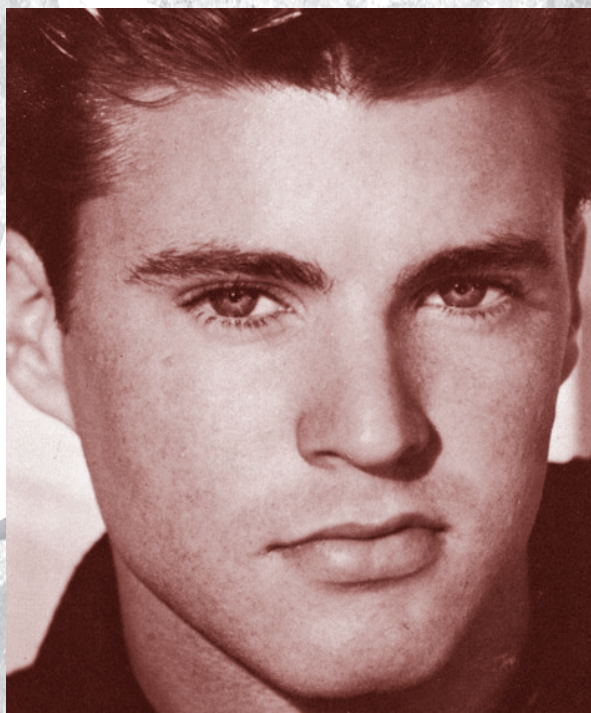
Frankie Lyman was een groot voorbeeld voor artiesten als Jackie Wilson, Little Anthony & The Imperials, The Isley Brothers, The Jackson 5 en Diana Ross die in oktober 1981 nog een #7 pop- en een #6 R&B-hit scoorde met Why Do Fools Fall In Love.

In 1993 werden Frankie Lyman & The Teenagers opgenomen in de Rock 'n' Roll Hall Of Fame en in 1998 kwam de biografische film Why Do Fools Fall In Love uit. Dit na aanleiding van het feit dat de drie ex-vrouwen van Frankie een rechtszaak hadden gevoerd om de rechten van Why Do Fools Fall In Love te krijgen. Eén van deze vrouwen was Zola Taylor, de originele zangeres van The Platters die beweerde dat ze in het begin van Frankies carrière al seks met hem had... Frankie was toen nog maar 13! Was er niet eens een rock 'n' roll pianist wiens platen werden geboycot vanwege zoiets degelijks...?

In ieder geval "goed gedaan Frankie"; op je 13e al seks met een mooie artieste en op je 15e aan de heroïne... Was Frankie dan toch een "Juvenile Delinquent"?

Omdat Frankie naast een hele rij zoete nummers ook hele goede rock 'n' roll songs had opgenomen, waaronder zelfs een rockabilly nummer, omdat Frankie zes R&B-hits, 3 pop-hits en 4 hits in Engeland had, omdat Frankie op zijn 13e al het bed met de zangeres van The Platters had gedeeld en op zijn 15e al verslaaft was, én omdat Frankie een echte talentvolle artiest was die slechts op 25-jarige leeftijd door drugs de dood vond heeft Frankie een nummer 12 op deze lijst van Meest Bijzondere Sterfgevallen In De Rock 'n' Roll verdiend.

11 RICKY NELSON (45 jaar)
Popartiest, bekend van vele hits als Hello Mary Lou en Poor Little Fool
Geboren op 8 mei 1940, gestorven op 31 december 1985 (vliegtuigon-

geluk)

Iedereen kent Ricky Nelson: een grote naam in de rock 'n' roll- en popmuziek met maar liefs 35 top 40 Amerikaanse pophitnoteringen waarvan 19 keer in de top 10, goed voor 10 gouden platen alleen al in Amerika. Maar als je aan Ricky denkt dan denk je ook meteen aan een Highschoolartiest met wat softe ballades, pop- en countrynummers. Hierdoor zou Ricky nooit de status van een echte rock 'n' roll ster krijgen. Maar is dit wel terecht? Niet veel mensen herinneren of weten dat Ricky als geen ander vijf rockabillyhits in Amerika heeft gescoort. Dit is meer dan welke andere artiest of groep dan ook! Zijn idool Carl Perkins, die door velen wordt gezien als de King Of Rock a Billy had er slechts één.

De boeken en magazines die over Ricky Nelson schrijven besteden hier maar weinig of geen aandacht aan... met uitzondering nu Boppin' Around!

Ricky's rockabillyhits waren dan niet de ruigste en zo puur als die van Carl Perkins, maar

ze waren toch zeker nog steeds rockabilly met een mooie, ingetogen manier van zingen door Ricky en heel knap gitaarwerk van James Burton. Burton die op zijn beurt bij Dale Hawkins begonnen was en de rockabillyklasiaker Suzie Q mede had geschreven maar hier nooit de credits ervoor kreeg met als gevolg dat hij Dale verliet. En nadat hij daarna bij Bob Luman had gespeeld werd hij pas echt bekend toen hij voor Ricky Nelson ging spelen wat als gevolg had dat hij in de jaren daarna voor de alle grootste artiesten kon spelen zoals Jerry Lee Lewis, Roy Orbison en Elvis. Ik zal proberen om Ricky Nelsons carrière in een korte samenvatting te beschrijven en zal veel feiten weg moeten laten omdat zijn carrière onwaarschijnlijk veel hoogten kent. Daarvoor in de plaats zal ik wat meer details geven over zijn rockabillyhits en over zijn doodsoorzaak.

Eric Hilliard (Ricky) Nelson werd vier jaar na zijn broer David in Teaneck in New Jersey geboren. Hun ouders Ozzie en Harriet waren populaire artiesten in zowel de muziek- als in de filmwereld. In 1944 kregen Ozzie en Harriet een eigen radioshow (The Adventures Of Ozzie And Harriet) en in 1949 deden hun twee zoons voor het eerst eraan mee. Vanwege het succes kregen ze in 1950 de kans om deze show op TV te doen. En omdat dit ook weer zo succesvol was

kregen ze in 1952 een contract van ABC-TV. Met meer kijkdichtheid duurde deze serie maar liefs 435 afleveringen. Dit was goed genoeg om tot 1965 ermee door te gaan!

Ricky bleek een natuurtalent te zijn, en bovendien een schattig jongetje. Maar het schattige jongetje werd ook ouder en begon zich halverwege de jaren '50 buiten de camera's anders te gedragen. Hij probeerde een tattoo bij zichzelf te zetten, nam een vetkuif aan en luisterde naar luide rock 'n' roll muziek. Het was een vreemd lot toen hij verkering kreeg met de mooie en iets oudere Arlene waar Ricky helemaal gek op was, en waarbij hij bang was om haar te verliezen. Zij zorgde er min of meer voor dat Ricky zijn carrière niet als acteur zou slijten. Toen Arlene eens liet merken dat ze Elvis helemaal te gek vond zei Ricky dat hij ook kon zingen waarop Arlene hem uitlachte. De volgende dag smeekte Ricky bij zijn vader om te mogen opnemen. Zijn vader gaf na een lange tijd smeken toe. Ozzie regelde wat muzikanten en ze namen Fats Domino's I'm Walkin' op. Daarna stuurde Ozzie deze demo naar wel 20 platenlabels die er allemaal niets mee deden. Totdat Ozzie's gitarist uit de '40, Barney Kessel de demo in zijn handen kreeg. Barney was nu werkzaam voor Verve Records en was ervan bewust dat Ricky dankzij de TV-serie van zijn vader al een bekend persoon was en dat zou een voordeel zijn wat betreft de verkoop van zijn platen. Er werd een opnamesessie geregeld en er werden drie nummers opgenomen waarvan twee hele zoete Highschoolnummers, A Teenager's Romance en een duet met Gloria Wood in het nummer You're My One And Only Love. Barney wilde meteen aan de verwachting van de

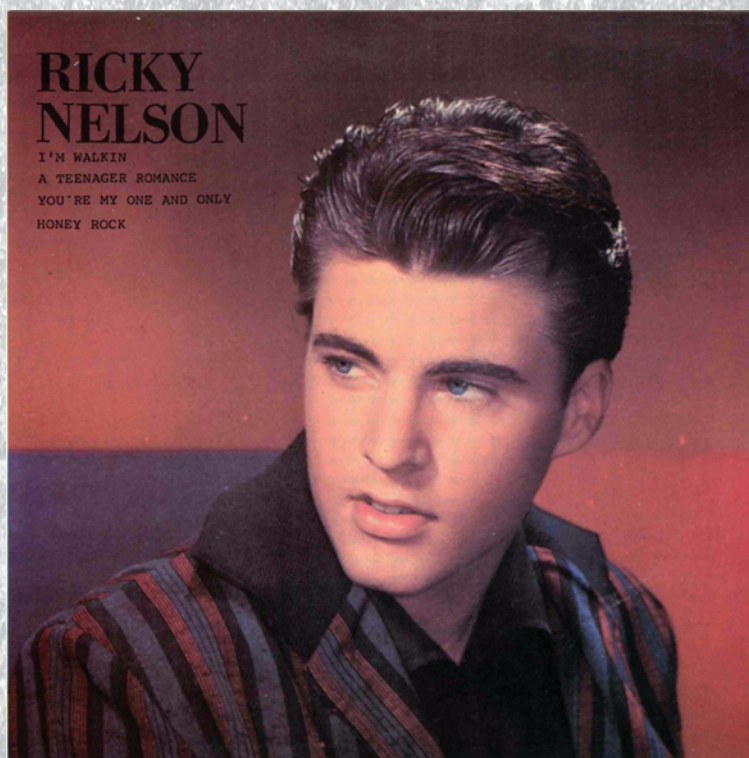
kijkers van de Ozzie & Harriet serie voldoen en wilde een lief tienerimago voor Ricky creëren. Op 10 april '57 zong Ricky I'm Walkin' op TV en zijn single I'm Walkin'/ A Teenager's Romance vloog in de pop charts. In mei '57 stond I'm Walkin' #4 pop terwijl de B-kant nog hoger scoorde, namelijk #2 pop. Dit leverde Ricky twee maal goud op. En ondanks dat I'm Walkin' een Fats Domino cover was en al in de R&B-charts had gestaan,

haalde de versie van Ricky ook de #10 R&B. Maar Ozzie, die al jaren ervaring had met de muziekwereld merkte dat Verve Records een hoop verdienste achterhiel en er brak vervolgens een flinke ruzie uit. Ook Imperial Records eiste geld van Verve Records vanwege de rechten van I'm Walkin'. Imperial records was groot geworden doordat ze een contract hadden met hun goudhaantje Fats Domino. Dit bracht Lew Chudd de president van Imperial bij Ozzie Nelson met als gevolg dat een contract voor Ricky Nelson werd gesloten voor vijf jaar met garantie voor 50.000 dollar aan verkooprechten voor de Nelsons. Intussen waren Barney en Verve Records er wel achter dat ze enorm lomp waren geweest. Ze hadden nog maar één opname van Ricky die ze konden uitbrengen en dus werd op de B-kant een instrumentaal van Barney Kessel, Honey Rock ge-

kozen dat niets in de charts deed. Maar de A-kant, You're My One And Only Love, waar Ricky's stem op te horen was haalde in september '57 #14 pop. Het feit dat Ricky lang niet al zijn geld kreeg van Verve Records was niet zo heel belangrijk want nog geen maand later scoorde hij voor zijn nieuwe platenlabel zijn derde gouden plaat met Be Bop Baby dat #3 pop en #5 R&B haalde. Be Bop Baby kan tot een zoet popnummer gerekend worden maar er valt toch iets van rockabilly in te vinden. Dit was voornamelijk aan James Burton te danken. De B-kant, Have I Told You Lately That I Love You, een nog zoeter nummer haalde #29 pop. Het origineel was van Bing Crosby & The Andrews Sisters en zij behaalden er in 1950 een #24 pophit mee. Deze ballade was ook door Gene Autry, Elvis Presley en Eddie Cochran opgenomen. In ieder geval zou Ricky de jaren daarna uitgroeien tot (op Elvis na) het populairste tieneridool en in zijn topjaren '57 t/m '59 zouden de meeste van zijn singles met zowel de A-kant als de B-kant de top 20 halen.

Maar zoals ik al opperde zou Ricky nooit als een echte rock 'n' roll ster gezien worden, ondanks zijn enorme hoeveelheid aan hits. Want juist doordat Ricky zoveel zoete hits scoorde (zo'n 30 stuks) wordt er over het hoofd gezien dat hij vijf rockabillyhits scoorde in een periode dat andere rockabillyartiesten als Elvis, Gene Vincent, Buddy Holly en Johnny Burnette het al hadden opgegeven en in de rock 'n' roll- of popmuziek verder waren gegaan. Alleen Carl Perkins bleef het tevergeefs proberen.

Ricky's tweede single voor Imperial was een dubbel rockabillysucces dat in december '57 zijn hoogtepunt bereikte met op de A-kant Stood Up, dat de #2 pop en #4 R&B behaalde, en dus goed voor goud. Het werd ook zijn eerste succes in Groot-Britannië waar het in februari '58 #27 haalde. De B-kant Waitin' In School was geschreven door Johnny en zijn

aan de verwachting van de

broer Dorsey Burnette en haalde #18 pop. In april '58 haalde Ricky's volgende single zijn hoogtepunt en het was wederom een dubbele rockabilly singlehit met op de A-kant Believe What You Say, C&W nummer van het jaar '58, #4 pop en #6 R&B en dus weer goud. Ook deze hit was geschreven door de gebroeders Burnette. De B-kant My Bucket's Got A Hole In It haalde #12 pop en was in 1949 al een #2 C&W-hit voor Hank Williams, maar de versie van Ricky was pure rockabilly en geen country. Hierna nam Ricky nog diverse rockabillynummers op zoals covers als Carl Perkins' Boppin' The Blues, Roy Browns/ Elvis' Good Rockin' To Night, Roy Orbison's/ Jerry Lee Lewis' Down The Line, Bobby Lee Trammels Shirley Lee en Little Walters blueshit My Babe. Maar er werden ook nummers speciaal voor Ricky geschreven. Zo zou Dorsey Burnette (zonder Johnny) My One Desire voor hem schrijven en James Burton zou aan There Goes My Baby meeschrijven. Andere auteurs kwamen met If You Can't Rock Me, You Tear Me Up, Oh Yeah I'm In Love, Sure Fine Bet, Break My Chain en I'll Make Believe. En met dank aan het scherpe gitaarwerk van James Burton zijn deze nummers stuk voor stuk geweldige rockabillynummers, maar helaas geen hits. Jammer genoeg werden zijn popnummers en ballades wel hits en zo werd zijn volgende hit Poor Little Fool zijn grootste hit: #1 pop en #3 R&B in juli '58 en in augustus #4 in Engeland. Deze ballade was geschreven door Sharon Sheeley, de vriendin van Eddie Cochran die op zijn beurt wel de status van een echte rock 'n' roll ster kreeg ondanks dat Eddie veruit niet zoveel hits scoorde.

Nadat Ricky nog wat hits met softe pop en Ballades had gescoort zoals Lonesome Town, I Got A Feeling en Never Be Anyone Else But You kwam hij in maart '59 nog één keer terug met een rockabillyhit, It's Late dat de #9 pop en

#30 R&B haalde en in april #3 in Engeland. Het was Ricky's tweede en laatste rockabillyhit in Engeland. It's Late was ook weer geschreven door Dorsey Burnette en werd veel later in juli '83 een #11 hit voor Shakin' Stevens in Engeland. It's Late was tevens Ricky's laatste rockabillyhit in de R&B-charts. Hiermee had Ricky drie rockabillyhits in deze zwarte charts zonder dat iemand hem kon evenaren. Johnny Burnette had ook wat nummers geschreven zonder hulp van zijn broer zoals het softe popnummer Long Vacation en Just A Little Too Much. Dit laatste nummer werd een hit in juli '59 en bereikte ook #9 pop. Maar helaas, ondanks de rockabillygitaarsolo van James Burton kan het niet tot een rockabillynummer gerekend worden. Daarvoor is het nummer, net als Be-Bop Baby, teveel pop. Maar door deze vierde hit geschreven door de Burnette broeders waren de broers samen met Jerry Fuller, Ricky's belangrijkste schrijvers. Jerry Fuller had ook vier hits uit 1961 en '62 voor "Rick" Nelson geschreven, getiteld Travelin' Man, A Wonder Like You, Young World en It's Up To You, allen wat saaie popnummers.

Maar om terug te gaan naar de eind jaren '50; toen lukte het alleen nog Jack Scott om met 'ruige' rockabilly in de top 40 te komen. In juli '58 scoorde hij met Leroy #11 pop en in augustus '59 kwam The Way I Walk van op #35 pop. Maar het was Ricky Nelson die een soort ambassadeur tussen pop en rockabilly was en hierdoor rockabilly in de top 10

hield én dus in leven hield. Na de jaren '50 lukte het alleen Wanda Jackson, Johnny Rivers, Linda Ronstadt en de Stray Cats om met rockabilly in de Amerikaanse top 40 charts te komen. Maar ook zij haalden geen van allen vijf rockabillyhits.

Maar hoe zat het nu met Arlene, de geliefde van Ricky die er onbewust voor had gezorgd dat Ricky als zanger carrière maakte? Wel niemand weet het en wellicht zou Ricky het geen probleem hebben gevonden toen zijn verkering met haar al gauw flopte. Hij was intussen een 'popster' en raakte in aanraking met vele vrouwen uit de muziekwereld. Vanaf 1957 kon Ricky elke vrouw krijgen die hij wilde, of misschien toch niet... Toen Ricky 17 was viel hij voor de 15 jaar jonge Lorrie Collins. Lorrie speelde met haar broertje Larry in The Collin Kids. Ook zij raakte verliefd op Ricky maar trouwde toch met een ander... arme, arme Ricky. Toch zou het nog allemaal goed komen met Ricky's liefdesleven want op 20 april 1963 trouwde hij met de mooie Kristen Harmon, volgens Life Time het huwelijk van het jaar. Een half jaar later kreeg hij zijn eerste en enige dochter. Ricky's vrouw en babydochter speelde mee in de The Adventures of Ozzie & Harriet tot het einde in 1965. Een real life soap van maar liefs 15 jaar op TV met drie generatie Nelsons!

Ricky had een paar jaar daarvoor zijn artiesten naam veranderd in Rick Nelson en was net voor 1 miljoen dollar naar Decca Records over gestapt. Maar na 1964 had ook Rick Nelson te lijden onder de Britse invasie en hij scoorde niet meer in de top 40. Totdat hij in januari 1970 met een nummer geschreven door Bob Dylan, She Belongs to me #33 pop scoorde. Dit leek een toevaltreffer te zijn en er zullen maar weinig mensen ooit gedacht hebben dat Rick nog een keer in de top 10 terug zou komen. Maar in september '72 gebeurde dit toch en Rick haalde zijn laatste hit in Amerika en ook zijn tiende en laatste gouden plaat met de countryballade

Ricky Nelson in Rio Bravo

Garden Party (#6 pop en in oktober '72 #41 in Engeland).

Kristen en Rick hadden intussen vier kinderen, maar eind jaren '70 scheidten ze van elkaar. In 1985 deed Rick nog een succesvolle tour in Engeland en later dat jaar volbracht hij zijn laatste tour in het zuiden van de V.S. Op oudjaarsdag gaf hij zijn laatste optreden in Gunterville in Alabama waar hij zijn show afsloot met Buddy Holly's Rave On. Daarna stapte hij in een DC-3 vliegtuig met zijn bandleden en zijn nieuwe vriendin Helen Blair. Ze zouden de volgende dag een nieuwjaarsoptreden in Dallas, Texas doen. Wat er toen achterin het vliegtuigje heb afgespeeld zal niemand echt weten maar volgens officiële bronnen raakte het vliegtuigje in brand vanwege een kapotte kachel en de piloot moest een noodlanding maken in het open veld in De Kalp, Texas. Het vliegtuigje ging rakelings langs een boerderij en ramde een elektriciteitspaal. Geen van de passagiers overleefde het ongeluk, behalve de twee piloten die, overigens met ernstige brandwonden door het cockpitraampje konden ontsnappen. Het onderzoeksteam vond resten van spuitbussen. Dit deed het vermoeden wekken dat er achter in het

vliegtuigje cocaïne werd verwerkt voor gebruik. De combinatie van een spuitbus leeg spuiten en een kapotte kachel met open vuur kan goed de oorzaak geweest zijn. Ook al zal de Nelson familie tot het uiterste ontkennen dat de beschaafde Rick iets met drugs te maken had. Wel is het frappant dat Rick Nelson, die alles mee had in zijn leven en altijd onder bescherming van zijn vader leefde, al op jonge leeftijd een succesvol radio- en TV-ster was. En een nog succesvollere artiest waar andere artiesten best jaloers op konden zijn. Ook in zijn privéleven ging bijna alles voor de wind. Hij was getrouwd geweest met een mooie vrouw waarvan hij vier kinderen kreeg die allen succes hadden in de film- en muziekwereld. Daarentegen moet zijn dood om levend te verbranden verschrikkelijk

geweest zijn.

2 jaar later in 1987 werd Rick opgenomen in de Rock 'n' Roll Hall Of Fame. En in augustus '91 kwam Hello Mary Lou, dat geschreven was door Gene Pitney, opnieuw in de Britse hitparade en haalde #45. De originele hitnotering was uit de zomer van 1961. In december 2005 kwam zijn plaat Ricky Nelson's Greatest Hits op #56.

Omdat Ricky Nelson de rockabilly eind jaren '50 in leven hield, en ook omdat hij door een vliegtuigongeluk om het leven was gekomen heeft hij een nummer 11 in deze lijst weten te bewerkstelligen. Hij zou nog hoger gescoord hebben als hij in 1959, toen hij nog een rockabillyartiest was met kansen op nog meer hits, was neergestort in plaats van 1985 toen hij al ruim 25 jaar geen rock 'n' roll hits meer had gescoord...

Jantje Bluecap

De vijfde aflevering in deze serie zal tijdens de komende zomer op onze website verschijnen

ALP